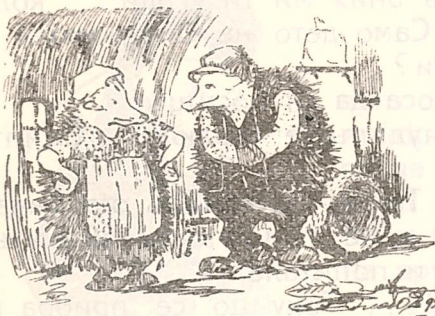

— Ехъ, жена, затъжилъ се Тарлю, и съ малки ходихъ, ала пакъ нѣма! Не ме е лъгалъ съседътъ, ама нѣ!

— Кой? Барлю ли? Чакай ти, грѣшна муцуно! Азъ него ли — фучала пакъ Тарлювица — азъ него ли! . . .

Че като трѣтва, че право у Барлюви.

Вижда тя Барля средъ двора, че като почва да нарежда — бѣже и коприва го направила.

Отишла си тя, а Барлю стои средъ двора и се чуди. Чудилъ се, чудилъ се, па трѣгналъ да дири съседа, да му се оплаче и потъжи.

Намѣрилъ Тарля той; и единъ на другъ, единъ на другъ — докато се скарали на здраво. И защо — за нищо и за никакво!

И скарали се юнашки — не искали вече да се видятъ. Срещнатъ ли се по нѣкоя пѣтека, и двамата се връщатъ. Видятъ ли се на нѣкоя полянка, — и двамата бѣгатъ. Намразили се, да се не видятъ, да се не чуятъ. И, отъ тогазъ и до сега — все сами.

И всички имъ се чудятъ, всички имъ се смѣятъ, всички ги корятъ. И кога приятели се скаратъ, казватъ:

— Добри съседы, като Тарля и Барля!

Ст. Славовъ.

